WASHINGTON DC

І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 110. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 10-го ЧЕРВНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, JUNE 10, 1975 No. 110. VOL. LXXXII.

Великобританія остається у Спільному Ринку

Лондон. — Остаточні висліди першого в історії Великобританії референдуму з 6 червня виявили, що 67,2 відсотки всіх голосуючих висловилися за тим, щоб Великобританія залишилася членом Европейського Спільного Ринку. Всіх голосуючих було 25,848,654 осіб, з яких 17,378,581 висловилися за членством в Европейському Спільному Ринку. На всіх управнених до участи в цьому референдумі взяло участь всього 63 відсотки осіб. Голосування відбувалося на терені Англії, Шотляндії, Валії й Північної Ірляндії, які входять до З'єдиненого Королівства Великобританії.

Повідомляючи про висліди референдум, прем'єр-міністер Гаролд Вілсон заявив, що „народ Великобританії ясно і недвозначно виніс своє історичне рішення про те, що країна остається членом Европейської Спільноти. Подавляючою більшістю голосів він підтримав пропозицію уряду". Очевидно, перемога лейбористського уряду в референдумі є у великій мірі особистою політичною виграною самого Гаролда Вілсона, проти якого була сильна опозиція навіть в середині Лейбористської партії, очолена сімома членами уряду. Всі вони після проголошення висліду голосування заявили, що приймають демократичне рішення народу".

Европейський Спільний Ринок складається з дев'яти держав: Франції, Великобританії, Західньої Німеччини, Італії, Голляндії, Бельгії, Люксембургу, Ірляндії та Данії.

Зменшаться експорти ЗСА до комуністичного Китаю

Вашінгтон. — Крайова Рада для торгівлі З'єднаних Стейтів і Китаю повідомила, що протягом цього року експорти ЗСА до комуністичного Китаю зменшаться на 70 відсотків в порівнянні з минулим роком. У 1974-му році Америка продала Китаєві продуктів вартости 819 мільйонів долярів, а цього року правдоподібно Китай закупить в ЗСА продуктів тільки за 250 мільйонів долярів. Головною причиною зменшення американських експортів є те, що комуністичний Китай мав добрий урожай і тому не потребує імпортувати із ЗСА такої великої кількости пшениці та інших зерен, як у минулому році. Але на рішення Пекіну зменшити свої імпорти з Америки правдоподібно мав вплив також факт, що Вашінгтон продовжує вдержувати дипломатичні зв'язки з Націоналістичним Китаєм. Хоча американські експорти до комуністичного Китаю зменшаться цього року, то натомість експорти тієї комуністичної країни до ЗСА зростуть. Минулого року ці експорти становили 115 мільйонів долярів, а цього року ЗСА закуплять від комуністичного Китаю продуктів у вартості 170 мільйонів долярів.

Рівень безробіття зріс до 9.2 відсотка

Вашінгтон. — Департамент праці повідомив, що протягом травня рівень безробіття зріс до 9.2 відсотка всієї робочої сили. У квітні цей рівень становив 8.9 відсотка. Таким чином в Америці тепер є коло 8,538,000 безробітних, а 84,402,000 працюючих. Рівень безробіття тепер найвищий від 1941-го року. Але Департамент праці подав також відрадну статистику, що в травні 316,000 більше осіб були затруднені ніж попереднього місяця. Зріст у рівні безробіття і в той самий час зріст в загальній кількості затруднених був уможливлений фактом, що протягом травня робоча сила зросла більше, ніж кількість можливих затруднень. Таким чином, хоча більше людей було затруднених ніж місяць раніше, то все одно рівень безробіття зріс, бо зросла на багато більше кількість осіб, які пошукували за працею.

Президент Форд одержав звіт Комісії Рокефеллера

Вашінгтон. — Минулої п'ятниці, 6 червня, віцепрезидент Нелсон Рокефеллер передав президентові Джеральдові Фордові 299-сторінковий звіт т.зв. Комісії Рокефеллера, яка від січня ц.р. розглядала здогадну нелегальну діяльність Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей) на терені ЗСА. Згідно із твердженнями речників Білого Дому, президент Форд плянує оприлюднити цю частину звіту, яка стосується здогадних закидів, що працівники Сі-Ай-Ей нарушували власний статут веденням розвідчої діяльности в самій Америці, але частину звіту, яка торкається закидів, що працівники цієї розвідчої агенції були причетні до плянування атентатів на провідників чужих країн, Президент не оприлюднить, натомість передасть Сенатській спеціяльній комісії, яка розглядає діяльність всіх американських розвідчих агенцій.

У Філядельфії бандити замордували українку

Філядельфія. — Англомовне число газети „Америка" з 6-го червня ц.р. інформує, що в середу 28-го травня ц.р. два негритянські бандити тут тяжко поранили ножами на 7-ій і Попляр вулиці, тільки два квартали від катедри Непорочного Зачаття — українку, пані Анну Іней. О годині 9.30 вечора подружжя Іней і п. Павло Майдашевський поверталися домів з сеансу фільму „Патріярх Йосиф", який висвітлював в авдиторії катедри наш кінопродуцент Ярослав Кулинич, і в поблизу залі напали на них два молоді чорні бандити. Один з них намагався вирвати у пані Іней торбинку, але другий, коли побачив, що вона обороняється, сильним ударом ножа наніс смертельну рану у груди і легко поранив Павла Майдашевського, коли той хотів прийти нападеній з допомогою. Пані Іней померла в дорозі до шпиталю. Капітан поліції шостого дистрикту висловив жаль з приводу вбивства, заявляючи, що якщо б в його дистрикті жили самі українці, тоді не треба б було поліції і всі поліцисти мусіли б піти на безробіття. Бандитів зловлено на слідуючий день.

БІЛЯ СІМ ТИСЯЧ ГЛЯДАЧІВ, МІЖ НИМИ БАГАТО АМЕРИКАНЦІВ, ПОДИВЛЯЛИ ЗРАЗКИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВА ПІД ЧАС ДРУГОГО УКРАЇНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ НЮ ДЖЕРЗІ. СТЕЙТОВІ ВЛАСТІ ЗАПОВІДАЮТЬ ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ФЕСТИВАЛІВ НА ДВА ДНІ

Мистецькі ансамблі „Прометей", „Діброва" і „Батурин" з Торонта, під мистецьким керівництвом мґра Василя Кардаша.

Голмдел, Н. Дж. (Л. П.) — Біля сім тисяч осіб оплескували виступи мистців і мистецьких ансамблів на Другому Українському Фестивалі Ню Джерзі, що відбувся в суботу, 7-го червня 1975 р., в амфітеатрі-колосі Ґарден Стейт Артс Центрі біля Голмделу і був присвячений 100-річчю поселення українців у Америці та тисячолітній історії України. Фестиваль був спонзорований Ґарден Стейт Гайвей Авторіті, проведенням його займався Комітет на чолі з інж. М. Чайківським, з рамени Стейтової Ради Відділів УККА. Український Фестиваль був другим з черги в серії 12 мистецьких етнічних фестивалів у Ню Джерзі, прибуток з яких іде на культурно-допомогові цілі стейту: на шкільництво, культурну обслугу старших віком людей, калік і сліпих.

В'їзд на площі Фестивалю був прикрашений великим написом англійською мовою „Український Фестиваль", та золотим Тризубом, а над площею повівали американський і стейтовий прапори. Фестиваль розпочався при гарній прохолодній погоді о 2-ій год. дня, коли на площаді перед сходами до амфітеатру, оточеній з усіх сторін масою глядачів різного віку і з різних стейтів, у тому і з Канади, відбувалися один за одним виступи молодечих ансамблів і ґуртків. За пополудневу частину Фестивалю відповідала п-а Квітка Семанишин, програму заповідав українською і англійською мовами Володимир Старосольський. Виступали: Пластовий вокальний ансамбль з Пассейку, Н.Дж. під акомпаньямент ґітар, під керівництвом Андрія Фарміґи; Танцювальний ансамбль СУМА з Пассейку, під керівництвом Романа Стеткевича; дівчат-модельєрок з Ню Джерзі з показом покутської ноші та пристосованих українських вишивок до модерного вбрання для різних нагод (панни: Ткач, У. Ольшанівська, Д. Ольшанівська, Кордуба, Змій, Шеґедин, Семанишин, Гнатів, Ткач і Ліщинська); пластова і сумівська молодь під керівництвом хореографа Іванни Кононевої з Ірвінґтону виводила гаґілки ;велика духова оркестра СУМ з Торонта „Батурин" під дириґуванням Вол. Брихуна; музично-вокальний квартет „Сини степів" із Монтреалю, під керівництвом Тараса Дідуся; Капеля юних бандуристів і співаків під дириґуванням о. Кіндзерявого-Пастухова з Лонґ Айленду та ін. Деякі виступи були повторені перед вечірньою порою для тих кількох тисяч глядачів, які прибули на площу Фестивалю по 4-ій год. дня. Всі виступи вдячно оплескувала публіка, в тому й танки 3-річної Гані Мацко з Пассейку, Н. Дж., яка невтомно підтанцьовувала і приспівувала всім виконавцям молодечої програми впродовж майже 5 годин, не відходячи від площі виступів — на радість батькам і публіки.

В передполудневих годинах тисячі гостей оглядали під великим наметом добре обладнану виставку образотворчого мистецтва, набуваючи кращі твори: картини, кераміку, скульптури. У виставці взяли участь: А. Дідух, Р. Баґаудтінов, С. Ґеруляк, К. Шонк-Русич, І. Фединишин, Л. Бекесевич-Герман, С. Гнатів, Х. Юрків, М. Качуровський, Д. Катцок, А. Колодій, А. Коротюков, Р. Крочак, В. Кричевський, С. Лада, Г. Титла, А. Сологуб, В. Драшко-Рудольф, К. Кричевська-Росандич, Я. Плавюк, І. Марусин, О. Марищук, С. Петеш, при чому, деяких мистців репрезентували ґалерія Х. Чорпіти з Філядельфії та ґалерія О. Ванчицької. Захоплення викликала велика барвиста колекція писанок п-і Валентини Третяк із Нюарку, Н. Дж. та рідкісна збірка гуцульського мистецтва, виставленого п-і Євдокією Сороханюк з Пенсаукену, Н. Дж., з Рамени т-ва „Черемош" із Філядельфії.

Маси усміхненого, щасливого народу та виступи мистецьких груп і ансамблів, як по полудні, так і увечорі, під час головної програми в амфітеатрі фільмував мґр Ярослав Кулинич та фотографував О. Старостяк для Комітету Фестивалю, а також представники 14 американських газет того району й сотні фотографів-любителів. Увесь час „повною парою" працювали кіоски з харчами забезпечуючи маси народу варениками, голубцями, капустою з ковбасою тощо. Багато людей були зодягнені в українську народну ношу, переважно стилізовану й переважно жіночу, мужчини мали вишивані сорочки та краватки. Користуючись вільним часом, лю-

(Закінчення на стор. 4-ій).

Д-р В. Шандор доповідав про можливості української акції в ОН

Ню Йорк. — З ініціятиви Центральної Управи Організації Державного Відродження України (ОДВУ) тут в Народному Домі були влаштовані в суботу 7 червня громадські збори, присвячені обговоренню „наших можливостей на терені Об'єднаних Націй." Доповідав на цю тему д-р В. Шандор, к. екзекутивний директор Панамериканської Української Конференції, який у свій час активно цікавився цією проблемою. У своїй доповіді д-р В. Шандор докладніше розглянув конкретні можливості української зовнішньополітичної акції в Ню Йорку, як місці осідку ОН, звертаючи увагу на те, що основним є питання самої праці на зовнішньополітичному відтинку, а не політичної репрезентації. Доповідь д-ра В. Шандора доповнив своїми завваґами д-р В. Трембіцький, після чого присутні ставили питання та відбулася жива дискусія.

Зборами проводив Ярослав Гайвас, секретарював Степан Стецик. Присутніх було близько 50 осіб.

„Совєтський народ і совєтські керівники прагнуть миру і дружби" – каже губернатор Юти

Київ. — „Радянська Україна" з 30-го травня ц. р. друкуючи замітку про „завершений візит" в СССР 8-ох губернаторів американських стейтів, які перебували на відвідинах в Совєтському Союзі на запрошення Ради Міністрів РРФСР, цитує слова голови Федерації губернаторів ЗСА К. Ремптона (Юта), який у розмові з кореспондентом ТАСС заявив, що „під час перебування в Совєтському Союзі він особисто переконався у прагненні совєтського народу і совєтських керівників до миру і дружби. Совєтсько-американські відносини — сказав Ремптон, — постійно поліпшуються, і деякі питання, які перешкоджають цьому процесові, цілком можуть бути розв'язані. Стан відносин між СССР і ЗСА справляє вплив — на думку Ремптона, — на всю міжнародну обстановку, збереження миру на землі".

Делеґацію губернаторів, — як інформує ця ж газета, — прийняв на окремій авдієнції голова Президії Верховної Ради СССР М. В. Підгорний.

В. П. НЕКРАСОВ ПЕРЕЙШОВ ОПЕРАЦІЮ

Париж. — Відомий російський письменник-дисидент з Києва Віктор П. Некрасов важко захворів і мусів піддатися у місцевій лікарні складній операції у зв'язку з гнійним запаленням нирок. Операція, як інформують, пройшла упішно і письменник вже набагато краще почувається. Як відомо, весною цього року В. П. Некрасов виступав на українських громадських зібраннях в Канаді, інформуючи про ситуацію в СССР.

В Україні відбуваються „маневри" перед жнивами, щоб встановити нові виробничі норми

Краснодар, Кубань. — Московська газета „Ізвєстія" з 23 травня інформує, що в колгоспі „Шлях до комунізму" колгоспники нібито „постановили" справитися з цьогорічними жнивами упродовж 10-ти днів. Щоб забезпечити таке „темпо", а зокрема, щоб встановити нові „виробничі норми" для колгоспників, в колгоспі переводяться „збіральні маневри", в яких приймають участь машини і колгоспники, готуючися до збору урожаю. За словами комбайнера - наставника В. Шаршака, йдеться про своєрідні „проби" і „генеральні репетиції", на ланах колгоспники „відіграють жнива", встановляючи „вище темпо" праці, що має забезпечити більші успіхи, як у минулому році.

Сам комбайнер - наставник, тобто сучасний гайдук на колгоспному лані стверджує, що й минулорічні темпи були високі, але це в нічому не перешкоджає тому, щоб примушувати колгоспників встановляти ще вищі виробничі норми, що їх відтак мусітимуть наслідувати інші колгоспи, але вже без відповідної техніки і „репетицій". Він просто попереджає підчинених йому колгоспників, що „працювати доведеться як ніколи напружено", бо „в наступних жнивах наші минулорічні темпи вже будуть недостатніми. Крім цього, — інформує він у газеті, — цього року різко зростуть і вимоги до якости збору збіжжя".

Як видно з статті в „Ізвєстіях", такі „маневри" перед жнивами з „репетиціями" проходить по цілій Кубані. В. Шаршак пише, що „тепер на Кубані відбувається крайовий огляд готовности до збору урожаю. В ці дні хлібороби, механізатори, робітники на токах і з інших служб витримують суворий іспит перед провірними комісіями щодо повної готовности до майбутньої битви за урожай. Висліди перевірки на місці обговорюються і відповідно до того застосовуються заходи, щоб усунути недоліки". Кожен колгоспник мусить бути свідомий своєї „особистої відповідальности" за невиконання назначеного пляну, — пише комбайнер - наставник.

Йдеться тут про здавна практиковану у совєтській промисловості т. зв. стахановщину, тобто встановлення бажаних виробничих норм у сприятливих, пляново підготованих умовах. Цю методу, як видно, почато стосувати також в колгоспах. Добившися цим шляхом вищої видайности праці в одному колгоспі, ці „стахановські" завищені норми накидається всім іншим колгоспам і радгоспам. Це робиться навіть тоді, коли окремим колгоспам ці підвищені норми не є під силу. Очевидно, за невиконання нової норми колгоспники нестимуть „особисту відповідальність", що позначиться на їхньому заробітку і трудоднях.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ВСТАНОВИВ НОВИЙ ПОДАТОК, СПРЯМОВАНИЙ ПРОТИ ДИСИДЕНТІВ

Москва. — Президія Верховної Ради СССР видала „указ", на основі якого совєтський уряд має право, починаючи з 1 січня 1976 року, накладати додаткові оплати на грошеві вплати, що їх одержуватимуть з-поза кордонів СССР совєтські громадяни. Це додаткове оподаткування стосується будь-яких грошевих сум, одержаних совєтськими громадянами у додатку до обов'язуючого вже оподаткування у висоті 30 відсотків одержаної суми.

Новий закон передбачає, що уряд може таке опадаткування визначити довільно і може довільно звільняти від цього додаткового оподаткування окремих осіб, чи групи осіб. У виданому розпорядку з 23 травня всі ці питання не уточнені і власне з цих причин західні коментатори вважають, що цей закон має на меті активізувати поборювання дисидентського руху в СССР, відбираючи окремим дисидентам, позбавленим праці в СССР, можливість дістати допомогу зі зовні. Зокрема це стосується жидівської меншости в СССР, яка одержувала відносно значну допомогу з-поза СССР. Цей „указ" Верховної Ради СССР ще має бути ратифікований на сесії Верховної Ради, але згідно з совєтською практикою — це вже тільки звичайна формальність.

Посилені переслідування жидівських активістів

Згідно з найновішими вістками з Москви, совєтські поліційні чинники збільшили натиск на совєтських дисидентів, а зокрема на всіх тих жидів-совєтських громадян, які продовжують заходи одержати візи на виїзд з ССCP. Останнім часом КҐБ почав заходи з метою ліквідувати неофіційний жидівський самвидавний журнал „Жиди в СССР", що появляється у машинописній формі. Поліція перевела обшуки в домах чотирьох співробітників цього самвидавного журналу, забираючи документи, машинописи, машинки до писання тощо. Одночасно продовжується слідство проти цих чотирьох співробітників, які, як поінформував один з них Ілля Д. Рубін, ще находяться на волі, але яких КҐБ намагається приневолити до співробітництва, погрожуючи судом.

Почалися переслідування жидівських науковців-дисидентів, які влаштовували щотижневий неофіційний науковий семінар. Фізик М. Азбель, один з організаторів такого семінара, поінформував, що в часі переслухання в КҐБ 24 травня поліція загрозила йому обвинуваченням в „зраді держави", якщо він не залишить цієї акції. Поліція переслухує жидів також в інших місцевостях СССР, намагаючися в часі переслухань їх залякувати і в цей спосіб примусити, щоб вони резиґнували із своїх заходів виїхати з ССCP. Кібернетик Віктор Брайловський повідомив, що КҐБ притримує надсилані зі Заходу для совєтських жидів аплікації чи запрошення на виїзд за кордон. Часто такі закордонні запрошення КҐБ притримує понад рік часу, рівночасно починаючи переслідування даного громадянина, щоб відібрати в нього бажання почати робити заходи за візою на виїзд з СССР.

На Кубані живуть у бараці, який 15 років жде на ремонт

Краснодар, Кубань. — Совєтська преса не перестає писати про покращання побутових умов совєтських громадян, про забезпечення трудящих житловою площею, товарами першої потреби тощо. Як ситуація виглядає насправді, можна побачити з допису на сторінках „Правди" з 4 червня під заголовком „Лише заспокоїли". Подія, про яку пише „Правда" — в СССР звичайне явище, але вона яскраво ілюструє умови, в яких живуть громадяни СССР.

Ще 18 грудня 1974 року на сторінках „Правди" було опубліковане „роздумування над листами" під заголовком „Хатні справи". У цьому дописі багато написано було про скарги робітників ряду заводів, які жалілися, що у будинках, де вони живуть, потрібний ремонт — затікає дах, немає води, не працюють ліфти тощо. Найбільш дошкульний був лист з Краснодару, у якому жителі дому ч. 1 Айвазовського проїзду найшлися в районі, виділеному для школи. Довколишні доми розібрано, оставляючи на шкільному подвір'ю тільки їхній дім, насправді звичайний барак, відгородивши його огорожею від інших міських будинків. Доїзду до дому-бараку немає, а ремонту в ньому ніхто не робить вже 15-ий рік. Хоч скарга була з грудня 1974 року, то фактично перебудову у цьому районі почато ще в 1969 році і з того часу почалися клопоти жителів.

В листі до газети „Правда" з 18 грудня 1974 р. жителі писали, що до дому не можна під'їхати. „Дрова, наприклад, доводиться носити за пів кілометра. До того, в старому домі важко жити — кругом щілини, долівки ходором ходять, води немає: її виключили ще перед п'яти роками, коли почали будувати школу. Жителі ходили кілька разів у міськжилуправління — надаремно, записувалися на прийом у керівників міськвиконкому — без ніякого висліду. Нарозумив хтось їх зайти до міського архітекта. Той відкрив книги, переглянув пляни. „Ні, — говорить, — ніякого дому". От, в яку загадкову ситуацію попало декілька родин. Згідно з документами — їх немає. А вони чей же є. Мало того, на протязі п'яти років намагаються доказати своє існування, добитися заспокоєння своїх елементарних потреб, дістати ясну і точну відповідь на хвилюючі їх питання..."

Від листа в грудневому числі „Правди" минуло пів року і в „Правді" з 4 червня знову піднято це саме питання. Виявляється, що, не зважаючи навіть на інтервенцію органу ЦК КПСС, доля жителів злощасного дому - бараку не змінилася і що їм далі доводиться жити, відгородженим від міста, не маючи змоги користуватися муніципальними послугами. У відповідь на безупинні скарги жителів заступник голови Краснодарського міськвиконкому Г. Піменов написав, що дійсно декілька родин „переходово виявилися позбавлені деяких угідь, що в них були". Не зважаючи на жахливий стан дому - бараку, Піменов написав, що дім „находиться у цілком задовільному технічному стані" і тому жителі можуть заждати, як пише „Правда" з переселенням на нові квартири.

Газета пише, що йдеться про „людей, які живуть в домі, що простояв сімнадцять років без ремонту, і вони ждати далі не можуть."

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Правильні рішення

У середу і четвер, 4-го і 5-го червня, Сенат великими більшостями голосів правильно відкинув кілька пропозицій ліберальних сенаторів, які пропонували зменшити видатки Уряду на оборонні цілі. Наприклад, в середу, 4-го червня, голосуючи 59 проти 36-ох, сенатори рішили не зменшувати 25-більйонової суми, запропонованої Білим Домом на придбання й розбудову нової зброї. Ліберальні демократи хотіли зменшити цю суму на 1.2 більйона долярів.

Того самого дня Сенат 52-ма голосами проти 42-ох також відкинув пропозицію, яка вимагала зменшити на 110 мільйонів долярів фонди, які мали б бути вжиті для дослідів над поліпшенням міжконтинентальних ракет, а саме, зробити ці ракети більш акуратними та надати їм більшу винищувальну силу. Запляновані поліпшення дали б довести до того, що американські в кожній потребі могли б винищити совєтські міжконтинентальні ракети ще в їхніх підземних схоронищах.

Третім позитивним рішенням Сенату минулої середи було те, що він 70-ма голосами проти 2-ох відкинув старання обмежити до 14-ти число бойових дивізій Армії, тоді коли Департамент оборони плянує збільшити те число із теперішніх 13-ох до 16-ох бойових дивізій, перетворюючи деякі запасові-допоміжні частини на бойові, але не збільшуючи загальної кількости вояків Армії із теперішніх 780,000.

Ряд коментаторів твердить, що на рішення Сенату підтримати Білий Дім у цих трьох і інших випадках великий вплив малй недавні мілітарні поразки у Південному В'єтнамі і Камбоджі. Вони думають, що більше законодавців тепер нарешті зрозуміли, що комуністи, — чи то совєтські, китайські, в'єтнамські, чи камбоджські — числяться тільки з мілітарною силою. Якщо ці коментатори мають рацію, то зросли можливості, що контрольований демократами Конґрес таки може погодиться на 92.8-більйоновий оборонний бюджет, запропонований президентом Фордом на наступний фіскальний рік, який розпочнеться 1-го липня ц.р. А ця сума є конечною для запевнення, щоб ЗСА в недалекому майбутньому не стали тільки другою з черги мілітарною потугою в світі, а на перше місце висунувся Совєтський Союз. Як підкреслили в середу, 4-го червня, президент Джералд Форд, віцепрезидент Нелсон Рокефеллер і секретар оборони Джеймс Шлесінджер під час ґрадуаційних церемоній в трьох військових академіях ЗСА, Америка мусить задержати свою мілітарну силу, бо тільки це забезпечить світовий мир. Віцепрезидент Рокефеллер, промовляючи у Військовій Морській Академії в Аннаполісі, Меріленд, правильно вказав, що не можна послаблювати мілітарної потуги ЗСА в час коли Совєтський Союз збільшує свою силу у всіх родах зброї та у всіх частинах світу. „Наша сила спонукає потенційного агресора вибрати альтернативний шлях переговорів" — сказав віцепрезидент Рокефеллер.

Треба надіятися, що обидві Палати Конґресу зрозуміють потребу вдержати мілітарний баланс між ЗСА та СССР і схвалять 92.8-більйоновий оборонний бюджет, запропонований Білим Домом. Рішення Сенату із середи, 4 червня, не зменшувати видатків на придбання нової зброї, не зменшувати фондів, призначених на поліпшення міжконтинентальних ракет і не обмежувати числа бойових дивізій Армії, як рівнож подібні рішення Сенату із четверга, 5-го червня, не впроваджувати й інших скорочень у фондах, призначених на нову зброю, створюють надію, що Конґрес таки вповні може схвалити оборонний бюджет Білого Дому. Незаперечним фактом є, що економічні проблеми в самій Америці вимагають зменшення видатків Уряду, але ці зменшення в жадному випадку не повинні стосуватися оборони.

„Ти світи, Росіє"

30-го травня відбувся в Київському палаці культури „Україна" заключний концерт фестивалю „Київська весна", провідною думкою якого було — як подає українська підсовєтська преса, — „Чуття єдиної родини". Це вже вдруге в Києві відбуваються такі фестивалі, що мають всесоюзний характер і метою яких є „оспівати ратні і трудові подвиги радянського народу, непорушну дружбу народів СССР, щасливе сьогодення республік - сестер, що єдиною сім'єю будують комуністичне суспільство". Інформуючи про заключний концерт фестивалю, РАТАУ, пресова агенція совєтської України подає, що „традиційний Всесоюзний фестиваль мистецтв, який вдруге проходив в столиці України, став величальною братерства радянських народів, сприяв дальшому зближенню і взаємозбагаченню їх соціялістичних культур, вніс значний вклад у справу ідейно - естетичного виховання трудящих".

На загальній інформації про цей фестиваль „Київська весна" можна б було обмежитися, коли б не інтересне повідомлення про те, що на заключному концерті „старійшина російських хорів, засновником якого був талановитий самородок М. Пятницький, покорив своєю майстерністю в пісні В. Левашова „Ти світі Россія" („Ти світи, Росіє").

Стоїть відкритим питання, як погодити голосно реклямовану ідею „радянського народу", „пролетарського інтернаціоналізму", „міжнародного комунізму" з таким очевидячки націоналістично - шовіністичним твором, яким є згадана пісня „Ти світи, Росіє". На сторінках совєтської преси, в радіо, у виступах совєтських верховодів, починаючи з Брежнєва, постійно засуджується „буржуазний націоналізм" українців, балтійських народів, узбеків, таджиків, грузинів, азербайджанців, білорусів і т.д. і у тому ж самому часі возвеличується найкрайніший не тільки „буржуазний націоналізм", а й надрядність, вищість і першість російського народу, російський імперіялізм і поневолення неросійських народів.

Ще відносно недавно засуджено в Україні відому поему Володимира Сосюри „Любіть Україну", порівняно з піснею „Ти світи, Росіє" — цілком невинну річ етнографічного, не політичного порядку. Засуджено першого секретаря ЦК КП України Петра Шелеста за його „Україно наша радянська", мовляв, в ній прославляється „патріярхалізм" і дрібнобуржуазний націоналізм, міщанство. За те в Україні зобов'язують співати „Ти світи, Росіє" та виголошувати всякі інші похвали в честь „великого", „найрозумнішого", „першого між народами", „наймужнішого" і т. д. і т. п. російського народу. Так на практиці в СССР — совєтсько - російській імперії — здійснюється принципи „пролетарського інтернаціоналізму" і „дружби народів".

Василь І. Гришко

ЧАС НА ПЕРЕГЛЯД І ЧАС НА ЗМІНИ

ВІД РЕДАКЦІЇ. Для ознайомлення наших читачів з поглядами окремих українських політичних середовищ на актуальні проблеми українського національно-політичного життя і розвитку на Батьківщині та в діяспорі і порядком веденої на сторінках „Свободи" дискусії на ці теми, публікуємо тут текст доповіді д-ра Василя І. Гришка, тепер почесного голови і лідера Української Революційно - Демократичної Партії (УРДП), прочитаної на з'їзді цієї партії в Торонті 24-го травня. Як в усіх інших подібних випадках, висловлені в цій доповіді погляди не конче відповідають поглядам редакції та становлять матеріял до дискусії.

УКРАЇНА НА МЕЖІ СВОГО НАЦІОНАЛЬНОГО „БУТИ ЧИ НЕ БУТИ" В СССР СЬОГОДНІ ТА ГОЛОВНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ БОРОТЬБИ ЗА НАЦІОНАЛЬНЕ ІСНУВАННЯ

I

1. Українська „межова ситуація", як реальність життя нашого народу сьогодні

Вихідною тезою цієї доповіді я ставлю знову, вже не раз наголошувану мною протягом останнього десятиріччя, тезу про так звану „межову ситуацію", в якій у цей час опинилась українська нація в політичній дійсності СССР та сучасного світу взагалі. Поняття „межова ситуація" належить до тих, що набули загального вжитку в наш час завдяки поширенню філософії так званого „екзистенціялізму". А в ній цим поняттям окреслюється надзвичайна ситуація окремої людської особистости на вирішальному випробуванні її людської вартости перед лицем смертельної небезпеки — на межі її „бути чи не бути".

Звичайно, це поняття я застосовую тут на окреслення ситуації цілої української нації цілком довільно й умовно, як лише узагальнений образ. Те, що я маю тут на увазі — це та ситуація смертельної небезпеки, яка виникла для самого дальшого національного існування українського народу на його батьківщині. Конкретніше ж — ідеться про фактичне приречення його в СССР на національну смерть тією національною політикою Москви, яку проголошено програмою КПСС ще 1961 року, але здійснення її повною силою розгорнено саме тепер, у 70-ті роки.

Ледве чи є тут потреба доводити, що в такому розумінні українська „межова ситуація" — це таки справді реальність життя нашого народу сьогодні. Факти, що незаперечно свідчать про це, вже досить добре відомі всім, кому це не байдуже, і ці факти говорять самі за себе навіть і з офіційних документів та з офіційної преси й суспільно - політичної літератури Української ССР та Совєтського Союзу. Щождо документів і літератури українського самвидаву, то з них ці факти вже не тільки говорять, а просто кричать про те, що йдеться саме про критичний стан української нації на межі її життя і смерти. Якщо мову цих фактів звести до самих узагальнень, то про що, власне, ці факти свідчать?

Вони свідчать про тотальну русифікацію, що переростає вже прямо в росіянізацію України — тобто в перетворення українців на росіян не лише за мовою й культурою, але й за свідомістю приналежности до єдиного народу під фіктивною назвою „советскій народ".

Ці факти свідчать про витіснювання вже не тільки української мови й української свідомости з голів і сердець українців, але про витіснювання й самих українців із України — за допомогою спеціяльної демографічної політики Москви, спрямованої на звичайну колонізацію України росіянами за національністю чи росіянізованими вже іншонаціоналами з-поза України.

Ці факти свідчать про цілковиту інтеграцію української економіки в єдиній централізованій, так званій „загально - союзній" господарсько - політичній системі, що насправді є просто російсько - імперіяльною системою.

І нарешті — ці факти свідчать про підготову вже й фактичної ліквідації союзної форми пов'язання України (як так само й інших національних республік) з Росією у формальній системі СССР, отже — про фактичну ліквідацію вже навіть і тієї куценької територіяльно - адміністративної автономії, що була досі бодай зовнішньою видимістю якогось так званого „республіканського самоврядування".

Все це речі, які зокрема з особливою чіткістю визначено в останньому покищо, 7-8-м випуску самвидавного журналу „Український Вісник" з весни 1974 року назвою „етноцид українців в СССР". Етноцид — це етнічно - національне народовбивство через нищення національної особистости народу, через нищення його мови й культури, його історичної пам'яти, його державно - політичної та навіть і територіяльної самоідентифікації. Цим саме й визначено українську ситуацію в СССР сьогодні як „межову" для українського „бути чи не бути".

Також — хіба не про цю же таки ситуацію волає й Іван Гель у своєму останньому слові перед засудом його на десятирічне позбавлення волі? Це слово недавно стало відоме й нам, як один із новіших документів самвидаву, де сказано: „Сьогодні страшно й трагічно звучить для України питання: як бути? і „бути чи не бути"?

2. Головні проблеми українського національно-політичного життя в сучасній „межовій ситуації"

Власне, так ось поставлене Іваном Гелем питання „страшного й трагічного" нині для України звучання, я й ставлю тут перед нами на роздум і обговорення. Бо ж це питання стосується й нас, оскільки ми вважаємо себе українською політичною еміграцією, тобто — активно причетною до долі українського народу його частиною в позаукраїнському світі. Саме тому й буде тут мова про Україну і нас у межовій ситуації 70-х років — у тому розумінні, що ця ситуація є межовою й для нас. Бо коли йдеться про вирішальне історичне випробування національної вартости українського народу на межі його національного „бути чи не бути", то при цьому йдеться також і про випробовування політичної вартости нашої діяльности на еміграції для України. В цьому ж сенсі перед нами, як і перед нашим народом на батьківщині стоїть передусім питання „як бути?" в цій ситуації, щоб народові „там" витримати вирішальний іспит його історичної долі, а нам „тут" виправдати свою місію політично активної його частини поза межами його неволі.

Між іншим, згідно з філософією екзистенціялізму, від якої я тут довільно й умовно запозичив у ролі узагальненого образу поняття „межова ситуація", щойно в такій ситуації, перед лицем безпосередньої небезпеки смерти, людська особистість є в стані та мусить збагнути свою трагічну самотність у світі і таким чином визволитися від усяких ілюзій щодо зовнішнього до неї світу, усвідомлюючи справжню суть свого буття та свою власну відповідальність за нього. Нав'язуючи до цього також цілком довільно й умовно, чи не слід припустити, що в такій же ситуації мусить це саме статися й у випадку зі збірно - національною особистістю народу?

(Продовження буде)

Яр. Рудницький

НЕЗАБУТНІ - НЕ ЗАБУТІ...

Д-р Оксана Ашер, дочка Михайла Драй - Хмари, в додатку до своїх дотеперішніх статтей і окремих публікацій в українській та англійській мовах збагатила українське літературознавство ще однією працею — книжкою про свого батька й цілу „школу неоклясиків" у французькій мові. Видана в серії літератури Департаменту Сл а вістики Манітобського університету п. н. „Драй - Хмара е ль'еколь нео - кляссік украініенн" (Вінніпег - Ню Йорк 1975), ця книжка заслуговує на окрему увагу українського й й неукраїнського читача з різних причин.

Насамперед є це одна з небагатьох монографій про модерну українську літературу по - французькому. В останніх часах увага наших учених, зокрема ж літературознавців, була звернена передусім на англомовний світ; по - англійському видано вже досить поважну кількість видань, студій і перекладів; н е співмірна впорівень із цим кількість наших праць у французькій, еспанській, португальській, німецькій та італійській мовах. І хоч нове видання О. Ашер не балянсує цієї неспівмірности, то проте його поява — один із важливих кроків уперед у цьому напрямі.

Зокрема приємне враження справляють численні переклади оригінальних поезій М. Драй - Хмари на французьку мову. Правда, вони здебільшого прозові передачі — на зразок К. А. Маннінґа, чи В. Кірконнелла на англійську мову — проте тотожність змісту („глибинних структур") в оригіналах і в перекладах подивуґідна. Так і видно в цих перекладах і розуміння, і сприймання, і відчуття всіх тонкощів поетичного слова Драй - Хмари й світу його ідей, хотінь, почувань. Нікуди правди діти — перекладам багато пособляє „білий вірш" оригіналів на зразок:

Ніколи туги повінь
не розливалась так,
як нині,
І так ніколи не вдивлялись
тривожні,
гарячкові
очі
у шафірові береги
моєї мрії.

І тут треба підкреслити, що добрі французькі переклади текстів М. Драй - Хмари остільки важливі, оскільки більша частина праці О. Ашер присвячена формальній аналізі поетових віршів (його „поетичної техніки", мови, стилю, метрики, ритму, стор. 85-252).

Важливість нового видання й у тому, що його авторка широко обговорює ролю „неоклясиків" в українській літературі й ідейно пов'язує творчість М. Драй-Хмари з цілою плеядою „п'ятірного ґрона" поетів того часу. З об'єктивно - науковою настановою авторка з'ясовує умовини, в яких довелось жити й творити в часі відомих „проклятих років" М. Зерову, М. Рильському, П. Филиповичеві, О. Бурґгардтові (Ю. Клёнові) та М. Драй - Хмарі аж до повного розгрому цілого „ґрона" з початком 30-их років.

Авторка не забуває пов'я-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВІСТІ з РИМУ
Українське Пресове Бюро

Адреса: U.P.B. — Via Boccea, 478 — 00166 Roma — Italia

НОВООБРАНИЙ ПАТРІЯРХ МАРОНІТІВ ПОВІДОМЛЯЄ ПАПУ ПРО СВІЙ ВИБІР

Як уже повідомлялося у „Вістях з Риму" (ч. 1-4, 10-го лютого 1975 р., ст. 26), в місяці лютому ц. р. Єпископський синод маронітської Церкви вибрав своїм патріярхом Антона Петра Хорейш. Згідно з правно-канонічним порядком східніх Церков, підтвердженим також документами II Ватиканського собору, новообраний патріярх повідомив папу Павла VI про своє канонічне обрання на патріярха маронітської Церкви, що відбулося дня 3 лютого 1975 р. Разом із тим новообраний Патріярх просив Папу про молитовне єднання.

Офіціоз Римської апостольської столиці „Ль'Оссерваторе Романо" від 17-18 того 1975 р., оприлюднив телеграму - відповідь папи Павла VI на письмо новообраного Патріярха у французькій мові. Текст телеграми, з уваги на її зміст, що є важливим також для Помісної Української Церкви, подаємо в оригіналі й у перекладі. Ця телеграма у французькій мові була відчитана на святочній інтронізації новообраного Патріярха. В українському перекладі вона звучить:

Його Блаженству
Антонієві Петрові Хорейш
Патріярхові Антіохійському маронітів
Бкерке — Ліван

З великою радістю довідуємося, що Ваше Блаженство канонічно обраний через довір'я маронітського Єпископського синоду на Патріярхальний престіл антіохійський маронітів. І ми Вам дякуємо за почуття прив'язання і вірности, які Ви були ласкаві нам виявити при цій щасливій нагоді.

Водночас, коли ми сердечно гратулюємо Вашому Блаженству, ми приймаємо дуже радо прохання про церковне єднання і надання паліюм-а, які Ваше Блаженство і синодальні Отці нам предложили. Ми разом із тим бажаємо повідомити Вас, що Блаженство, що Ви можете від тепер сповняти всі Ваші урядові обов'язки, не очікуючи передання паліюм-а.

Ми добре знаємо вірність Маронітської Церкви для Апостольської столиці і престиж, яким вона втішається, та вартість її приявности і її свідчення в лоні християнства Лівану й середнього Сходу; гідна пошани Церква зі спадщиною своїх багатих католицьких традицій і динамізму свого єпископату, свого клеру і свого мирянства, що її (Церкву) Провидіння від тепер доручило пастирській ревності Вашого Блаженства.

Будь ласка, прийміть наші гарячі побажання для Вашого високого післанництва, а також ми просимо Господа, щоб вилив на Достойну Особу Вашого Блаженства повноту своїх благодатей, на завдаток яких ми Вам, як також усім єпископам, священикам, монахам і монахиням і вірним Маронітської Церкви пересилаємо наше Апостольське Благословення.

Павло Папа VI

Подаємо точний текст цієї телеграми тому, що вона дуже виразно шанує помісність маронітської Церкви і зберігає той святий звичай і право, яке від давен-давна існувало і по сьогодні канонічно-правно існує у взаєминах між окремими помісними Церквами між собою та їхнім відношенням до Римської апостольської столиці.

Так само папа Павло VI притримується цього звичаю і права: патріярха помісної Церкви вибирає й іменує синод єпископів, і новообраний патріярх перед своєю інтронізацією повідомляє про те всіх патріярхів (згл. верховних архиєпископів і митрополитів, голов окремих помісних Церков), у тому числі і Римського Архиєрея Папу, про свій вибір та просить їх про молитовне єднання. Патріярхи приймають це до відома.

Коли сьогодні Помісна Українська Церква стоїть на тому самому становищі пошани до своєї спадщини і змагається за привернення повного статусу своєї помісности, завершеної патріярхатом, то це ніщо інше, як привернути такі форми взаємин нашої Помісної Церкви до Римської апостольської столиці, так як вона віддзеркалюється у цій папській телеграмі. Бо й Помісна Українська Церква є „достойна великої пошани", хоч би з уваги на її довговікове аж до сьогодні ісповідництво і мучеництво, її також Божий промисел доручає зі спадщиною своїх багатих вселенських (католицьких) традицій Главі і Батькові, кожночасному Митрополитові Києво-галицькому і всієї Руси. Тому українському Божому людові треба знати про цю спадщину, а від інших — своїх і чужих — треба вимагати, щоб її шановано. Бо ця спадщина — це не якийсь привілей, але це справедливе право Помісної Української Церкви.

Адам Антонович

СОКІЛЬСЬКІ ВІСТІ

У 80-ліття Сокільської Організації (Сокола-Батька) та 60-ліття Пропам'ятного Шевченківського Здвигу у Львові в 1914 році.

1

В неділю 27-го квітня 1975 року, чікаґська українська громада, спільно з колишніми Соколами, Апелем і Фестивалем пісні і танку відзначила 80-ліття заснування Сокільської Організації „Сокола Батька" та 60-ліття Пропам'ятного Шевченківського Здвигу у Львові в 1914 році. Наш Блаженніший Патріярх прислав на руки Ділового Громадського комітету імпрези листа з Первоієраршим Благословенням.

Відзначення цих обох ювілейних річниць пройшло гідно, як пристоїть на велику чікаґську громаду, не зважаючи на різні перешкоди, що виринули в останній фазі підготови імпрези, та на погану погоду в сам день виступу.

Ці обидві ювілейні дати припадали у минулому році. Однак тоді, не зважаючи на всі зусилля, не пощастило знайти і узгіднити відповідного реченця на цю імпрезу. Тому ми були змушені її перенести на цей рік.

У програмі Сокільського ювілею заплянувано участь великого числа мистецьких одиниць. Узгіднення реченця і програми з поодинокими хорами, танцювальними ансамблями, молодечими організаціями, школами та Церквами, вимагало багато часу і взаємного вирозуміння. Таку дату узгіднили з великим трудом на неділю 27-го квітня, її зареєстрували в канцелярії Відділу УККА, та одержали згоду на протекторат над імпрезою.

На превеликий жаль на цей самий день 27-го квітня назначено другу імпрезу з-поза Чікаґо. Проте Діловий комітет мусів рішитися таки на цю дату, щоб відбути свою загально - громадську імпрезу. В іншому бо реченці не міг би користати з участи в програмі мистецьких установ Чікаґо, з огляду на велике число місцевих імпрез та запрошених на гостинні виступи мистецьких груп з інших осередків ЗСА і Канади. З цього приводу Діловий комітет мав дуже багато неприємностей і непорозумінь, включно з резиґнацією деяких членів Ділового комітету і резиґнацією деяких мистецьких одиниць. Комітет мусів витратити багато часу та енергії, щоб не допустити до зірвання імпрези. Також не міг своєчасно запросити до участи в імпрезі не-українців, щоб не осоромити перед ними нашої спільноти. Щойно в останньому тижні, перед імпрезою, ситуація вияснилася настільки, що можна було відважитись запросити іншонаціональні делеґації до участи в апелі Соколів. Треба віддати призначня провідникам мистецьких ансамблів і товариствам, які виказали багато громадського виробления, не зважаючи на згадані вище перешкоди, вони усе ж прибули із своїми мистецькими групами.

Прибули в комплекті запрошені делеґації в одностроях чеських і чесько - американських Соколів, чеських „Орлів" з прапором та словінських і словацьких „Орлів" на чолі з інж. Вол. Ріхтером, приятелем президента о. А. Волошина. Прибули в одностроях делеґації філії ОДУМУ і Пластової Станиці. На імпрезу прибули й запрошені гості з Чікаґського університету, молоді науковці на чолі з проф. Е. Дженсоном, головою відділу поборювання пістряка, що відбувають свою наукову практику (японці, індійці і американці), та кілька інших американців з-поза університету. Гостей впроваджував д-р Борис Антонович. З українського громадянства прибуло понад 350 громадян, що разом із виконавцями програми та інакшонаціональними гостями було коло 600 осіб.

Програму відкрив привітанням делеґацій, українських та інакшонаціональних гостей, голова Ділового комітету проф. А. Антонович та в 15-хвилинному слові пригадав найважливіші моменти з історії сокільської організації і ювілейного Шевченківського З д в и г у 1914 р. у Львові, а по закінченню цього слова висвітлив на екрані прозірки.

Другою точкою програми був апель Соколів, що відбувся на сцені, удекорованій великим тризубом і портретом Т. Шевченка та прапорами згаданих інакшонаціональних та українських делеґацій. З боків уміщено ювілейні написи. В апелі вшановано поляглих Соколів, всіх будівничих сокільської організації, всіх вояків українських армій на чолі з ген. Т. Чупринкою, що вийшов з рядів „Сокола-Батька" та всіх чеських Соколів, чесько-словацьких та словінських Орлів. Пластунка-новачка Орина Грушецька деклямувала вірш Б. Лепкого „Спіть хлопці, спіть", а п-ні С. Кралька вірш „Україні". Апель закінчився хвилинною мовчанкою в честь поляглих.

По апелі голова Ділового комітету відчитав письмові привіти: від інж. Михайла Хроновята, останнього голови „Сокола-Батька" і почесного голови нашого Комітету, який із-за серцевої недуги не міг прибути на відзначування, від Вільного Козацтва інж. Антін Кущинський, колишній активний Сокіл із студентських часів у Подєбрадах, від п-і Кордуби-Возьняк, співробітниці проф. І. Боберського, від дочки першого голови „Сокола-Батька" Василя Нагірного, проф. Софії Нагірної-Левової разом з чоловіком д-ром В. Левом з Ню Йорку; від інакшонаціональних делеґацій усний привіт чеською мовою передав інж. Вол. Ріхтер. Канадський Відділ Ювілейного Комітету „Сокола - Батька" Торонто переслав свій привіт окремою телеграмою.

Дальше ведення програми перебрала панна Д. Білик і провадила нею у двох мовах до самого кінця. Програму виконували на зміну юний хор ансамблю „Верховина" при катедрі св. Миколая, парафіяльний мішаний і жіночий хор української католицької церкви св. Йосифа, танцювальний а н с а м б л ь „Дніпро" з Мілвокі, танцювальний ансамбль Театральної Студії при соборі свв. Володимира і Ольги та ансамбль Бандуристів і хор молодечої організації ОДУМу, філії Чікаґо.

(Продовження буде)

„Совєтські порядки" також на київських пляжах

Київ. — „Радянська Україна" з 31-го травня ц.р. помістила ніби то з „ободенний репортаж п. з. „Золушки", що його підписали аж три автори: О. Чумачов — токар, І. Гурова, студентка і В. Тимошенко, кореспондент „Радянської України". В репортажі з а т оркнено тільки одну галузь совєтської господарської системи: обслуговування громадян в часі відпочинку і то тільки в столичному місті Києві. Автори листа м. і. пишуть: „Протягом майже всього травня стояли погожі, незвичне теплі для цієї пори дні. Тисячі киян у ці дні багато вільного часу проводять на пляжах. У звичайні дні пляжі відвідують близько 200-250 тисяч чоловік. У вихідні дні ця цифра зростає. Як же зустрічає сьогодні Ц е н тральний пляж киян і гостей міста? Ще здалеку, з пішохідного моста видно пофарбовані кіоски і павільйони, цистерни з квасом, червонобокі автомати. Але дуже скоро настає розчарування. Не світиться більшість автоматів, зачинені кіоски, працює, як правило, одна - дві цистерни. Біля автоматів з водою виникувалась довга черга. Працівники П а вільйону „Голубий пляж" не знайшли нічого кращого, як кількa днів підряд пропонувати відпочиваючим... коньяк, шампанське і солоні огірки. На Трухановому острові не працює єдиний ресторан, не зустрінете тут кафе. Інколи бувають пашлики, але холодні, задублі. Майданчики розваг не працюють. Впадає в око надзвичайне безладдя, захаращеність території..." — кажуть автори репортажу в „Радянській Україні".

ЧЕРГОВІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Українсько - Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітальний Відділ УККА інформує, що в середу, 11-го червня ц.р. о год. 7-ій вечора в Українському Народному Домі, що при 2-ій евеню, відбудуться чергові збори відпоручників усіх українських організацій. На порядку нарад стоятимуть справи: 200-річчя Американської Незалежности (інформуватимуть члени Комісії), вересневої Всенародної Маніфестації, вшанування 25-річчя смерти Головного Командира УПА ген. хор. Романа Шухевича — Тараса Чупринки та багато інших справ.

Молоді українські інженери

Ігор Домашовець

Нестор Голинський

Ігор Домашовець і Нестор Голинський 22-го травня ц.р. успішно закінчили студії інженерії. Обидва молоді інженери виростали в Нюарку.

Ігор ходив до публічних шкіл в Нюарку. В інституті він був активним в проводі студентської секції Т-ва механічних інженерів, організатором міжстудентських змагань в атлетиці і фотографом пропам'ятного річника інституту. Крім спорту й фотографіки займається музикою. В квітні ц.р. Ігор виступав з великим успіхом із своїм концертом на органах в авдиторії інституту.

Нестор закінчив народну школу св. Івана Хрестителя в Нюарку, школу українознавства „Рідна Школа" в Нюарку і Сітон Голл гімназію в Савт Оренджі. Він — активний пластун, член загону „Червона Калина", головний булавний старших пластунів, крайовий референт старших пластунів, зв'язковий 47-го куреня уладу пластунів юнаків, організатор пластових спортових таборів, прогулянок тощо. В інституті, Нестор був організатором і конструктором телевізійної студії та виступав у щоденних програмах, як коментатор і репортер новин. Також був директором програм студентської радіостанції Інститут часто висилав Нестора репрезентувати студентську молодь на різних з'їздах.

Батьки Ігоря, це Олеся і Володимир Домашовець, пастор баптистської церкви в Нюарку. Батьки Нестора, це Ірена і Осип Голинські, президент фірми „Експерт Електрикал сервіс" в Нюарку. І батьки й вся українська спільнота мажуть бути горді з успіхів цих молодих інженерів — взірцевих українців. Ігор плянує ще продовжувати свої студії в ділянці добування енергії з нуклеарних реакторів в Корнелл університеті в Ітаці, Ню Йорк. Нестор незадовго почінає працю електричного інженера в одній з великих фірм в Ню Йорку.

Л. К.

ВІСТІ З ТРЕНТОНУ

Д-р Атанас Фіґоль в Трентоні

Трентон, Н. Дж. — (юко) В слід за ректором УВУ в Мюнхені — проф. д-ром Володимиром Яневим, що гостював у нашому місті 15-17-дінстом і виголосив свят. доповідь на Шевченківському Концерті, влаштовуваному учнями Шкіл Українознавства та молодечими організаціями — до нашого міста загостив в суботу 10-го травня ц. р. також гість з Европи — науковий, пластовий та громадський діяч — д-р Атанас Фіґоль.

Д-р А. Фіґоль прибув до нашого міста в справах Енциклопедії Українознавства що його останній, восьмий том, видає НТШ — в Сарселі, під загальною редакцією проф. д-ра Володимира Кубійовича. Користаючи з цієї нагоди, д-р Фіґоль, колишній прем'єр УНРАди, на запрошення місцевого Відділу Асоціяції Українців Америки (голова Михайло Кацюк), виголосив в приміщенні УНДому доповідь п. з. „Чи можлива політична інтеграція української діяспори"? В одногодинній доповіді, дорогий прелегент накреслив прогнози в напрямі об'єднання існуючих українських політичних партій та організацій у найближчому майбутньому. У дискусії, що розгорнулася після цієї незвичайно цікавої доповіді, забирали голос: інж. Дмитро Кузик — голова АУА та редактор органу АУА „Наш Голос", що також проводив вечором, д-р Теодозій Сендзік, д-р Зиновій Віль, д-р Богдан Корчмарик, мґр Микола Нагірняк, Максим Скорупський, Андрій Турчин, Степан Кузлевський, Михайло Кацюк, мґр Дарія Кузик, Галина Костюк, Ніна Самокішин та мґр Іван Костюк. Останній привітав закрема д-ра А. Фіґоля від місцевого осередку праці УПС, Пластової Станиці, Представництва ЕУ — НТШ та Управи УНДому. Сама доповідь і дискусія, що велася до пізнього вечора, була на високому академічному рівні. Коло 50 осіб явилися на цій зустрічі, й Управа УНДому, зі співпрацею Василини Микитин — вгощувала їх кавою та солодощами. Місцева українська радіопрограма ім. Івана Самокішина, що її керівником є пп. сен. Ніна Самокішин, вітала д-ра А. Фіґоля, як відомого визначного пластуна — сеніора, члена 3-го куреня УПС „Лісові Чорти", теплим словом та пластовою піснею „На добру путь". (Радіопрограма працює кожної неділі о годині 8,30 ранку на місцевій американській радіостанції „Даблю — Ті-Ті-Ем" на хвилях 9.20 АМ). У висліді цієї зустрічі, місцеве представництво ЕУ — НТШ та Управа УНДому запросила д-ра А. Фіґоля і проф. Володимира Кубійовича до себе цього року прибути до Трентону в справах НТШ і закінчення видання гаслової частини ЕУ. З Трентону, д-р А. Фіґоль виїхав на чергові зустрічі з громадянством, в Ню Йорку, Нюарку, Філядельфії, Чікаго, Торонто та по інших містах. Такі зустрічі д-ра А. Фіґоль відбув у Вашінґтоні та Балтиморі.

НЕЗАБУТНІ — НЕ ЗАБУТІ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

зати творчість „неоклясиків" зокрема ж М. Драй-Хмари, з поетами Заходу, а передусім із французькими символістами й „парнасистами". Але є ще один арґумент за франкомовністю видання.

Так, як сама „школа" українських „неоклясиків" — небуденне явище в історії українського письменства, так і праця О. Ашер — незвичайне явище в історії українського літературознавства. Озброєна сучасними методами досліду, прекрасно ознайомлена з „духом часу" й інтимно пов'язана з світом ідей визначного Батька, авторка дала зразкову студію про його „життя й творчість" на тлі епохи й літературного клімату „проклятих років".

А коли взяти до уваги й субсидіювання книжки, то треба об'єктивно признати, що небагато наших культурних діячів у минулому й сучасному може почванитися потомками в стилі Оксани Ашер. Можна твердити, що оптимізм М. Драй-Хмари з „Повороту", мовляв:

Я вмру,
а те, у що я вірю,
залишиться
і житиме без мене —
не був безпідставний.

Замість вінка на свіжу могилу ВИХОВНИКА МОЛОДІ
бл. п.
проф. д-ра Василя Стецюка
складають на Видавничий Фонд
ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ (ОПЛДМ):

Накуляк Василь	$14.00	Пловак Ірина	$5.00
Стець Дарія	10.00	Кармаш Андрій	5.00
Таранцук Володимир	10.00	Мiнкович Александер	2.00
Тисовський Степан	5.00	Король Роман	2.00
Воробій Павло	5.00	Гуцал Катря	2.00
Кузь Григорій	5.00		
Разом			65.00 дол.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра Теодора Решетила
на Наукове Товариство ім. Т. Шевченка в Сарселі,
на Енциклопедію Українознавства
зложили по 25.00 долярів:
д-р Ростислав і Анна ВАСИЛИШИН
д-р Богдан і Надія МАСИК
д-р Никола і Ірена ГНАТЧУК
д-р Тарас і Меліта ГНАТЧУК
інж. Всеволод і Христина ГНАТЧУК
Разом 125.00 долярів

ПОДЯКА

По довгій і важкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшов дня 12-го травня ц. р. у Вічність
наш Найдорожчий МУЖ, КУЗЕН, ШВАГЕР і ВУЙКО

бл. п.
ІВАН ЛЮБОМИР ЙОЙКО
МАГІСТЕР ПРАВ
уродженець княжого Львова, проживши 76 років.

Похоронні обряди почалися в похоронному заведенні Петра Яреми в Мангеттені, Н. Й., дня 14-го травня, Парастасом, а продовжувалися Святою Літургією в храмі св. Юра, дня 15-го травня і закінчилися на українському кладовищі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., де і зложено Його тлінні останки на спочинок до дня Остаточного Божого Суду.

Зобов'язана подякувати всім моїм Рідним, Приятелям і Знайомим за молитви, розраду, пораду та поміч, яких я зазнала, від них усіх, в тому важкому часі недуги Покійного і розлуки з Ним, засилаю, цією дорогою, мою щиру подяку всім, кому вона заслужено належиться. В першу чергу дякую Високопреподобним Отцям Василіянам за духовну опіку над Покійним, в часі Його довгої і важкої недуги. Дякую Високоповажаному Панові Д-рові Романові Алиськевичеві за безкорисну консультацію і поміч Покійному. Дякую Всесвітлішому Отцеві Крилошанинові Любомирові Мудрому за поради і молитви в часі недуги Мужа, за поміч в зорганізуванні похоронних відправ і за ласкаву участь в них. Дякую Високопреподобним Отцям Василіянам — Христофорові Войтині, Лаврентієві Лавринюкові і д-рові Венедиктові Сютикові за відслуження похоронних обрядів. Дякую Високоповажаним Панам Іванові Хоминові і Степанові Вовчукові за прегарний спів під час похоронних відправ. Зокрема щиро дякую усім членам моєї родини за поважні пожертви на Служби Божі, як і рівнож всім тим, Приятелям і Знайомим, які також склали свої пожертви на інтенції Служб Божих за упокій душі Мого Невіджалуваного Мужа. Дякую також Всесвітлішому Отцеві Крилошанинові Юліянові Микитинові, Його Достойній Дружині і Діточкам за святі молитви і Служби Божі в часі недуги Покійного і по Його смерти. Дякую за їхні співчуття і поміч в моєму безмежному горю. Неменше дякую моїм Сестріницям і Братанкові та їхнім Родинам за поміч в несенні мого важкого хреста розлуки. В кінці дякую Високоповажному Панові Юрієві Яремі і працівникам похоронного заведення Петра Яреми за фахову і дбайливу обслугу.

Молитиму Всевишнього Бога і Пречисту Богоматір про потрібні всім моїм Добродіям ласки і благодаті, якими бажаю доповнити мою завжди щиру вдячність.

Горем прибита —

ВОЛОДИМИРА ЙОЙКО, дружина

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що по довгій та важкій недузі, відійшов у Вічність, в суботу, 7-го червня 1975 р.
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.
ОСИП ШПАЧИНСЬКИЙ
учасник Листопадового Зриву, в'язень большевицьких та німецьких тюрем,
б. директор районової молочарні в с. Базар, пов. Чортків, Україна,
проживши 75 років.

ПАРАСТАС буде відправлений у вівторок, 10-го червня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Boylen Funeral Home, 188 Easton Avenue, New Brunswick, N.J.

ПОХОРОН — в середу, 11-го червня 1975 р. з похоронного заведення до української католицької церкви Рождества Преч. Діви Марії о год. 9-ій ранку, а після Служби Божої на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЕНА
син — ВОЛОДИМИР з дружиною ПАРАСКЕВІЄЮ та дітьми
донька — ДАРІЯ ОРІХОВСЬКА з чоловіком ВАСИЛЕМ та дітьми
син — МИХАЙЛО з дружиною АННОЮ, дітьми та внуками в Україні
сестра — ТЕРЕСА в Канаді
Близька та дальша Родина в ЗСА, Канаді й Україні

Діловий Комітет для відзначення сл. пп. генерал-хорунжого Романа Шухевича на Оселі СУМА в Елленвіллі

Ню Йорк. — 14-го травня ц. р., з ініціятиви ГУ ООЧСУ тут, скликано засідання представників у справі створення Ділового комітету для відзначення на Оселі СУМА в Елленвіллі 25-ої річниці геройської смерти сл. п. генерал-хорунжого Романа Шухевича — Тараса Чупринки. На цьому засіданні обрано та запропоновано склад Ділового комітету: М. Ковальчин — голова, Я. Косановський і п-і Лозинська — заст. голови, Б. Богай — секретар. Склад окремих референтур: В. Костик, Г. Цебрій, Р. Глушко, і Я. Косановський — реф. організаційна; Л. Кокодинський, М. Кузик і Корнило — реф. фінансова; В. Бурчак, Мак, К. Василик, М. Пасічник і п-на Є. Кузьмович — реф. імпрезова; П. Шкафаровський, К. Піль, В. Щур, М. Голубець, С. Серафин і пані: Кульчицька, Русинка і Василик — реф. господарська; М. Сидор, Івахів, Г. Добуш і В. Андрух — реф. вступів і порядкова; Ф. Луципин — декорації; М. Шагай і І. Макар — реф. технічна; В. Давиденко, І. Кравчук й І. Длябога — реф. преси й пропаганди; М. Грицков'як, М. Климко й А. Лозинський — члени Комітету.

Згідно зі запляновуванням, для вшанування сл. п. Головного Командира визначено дні 5 і 6-го липня ц. р. Першого дня (субота) в пополудневих годинах відбудеться панель, в якім виступатимуть: д-р Климишин, проф. Л. Шанковський і проф. І. Вовчук; модератор — ред. І. Білинський. Панель подуманий так, щоб унаглядити сл. п. Романа Шухевича як революціонера-націоналіста, політика, стратега української національної революції і державного мужа, тобто показати якнайповніше образ постаті Головного Командира УПА. Другого дня (неділя) відбудеться польова Служба Божа і панахида з участю зорганізованої молоді й Організацій УВФ.

В мистецькій програмі виступатимуть: Капеля Бандуристів при станиці Першої Української Дивізії УНА в Нюарку, хор „Жайвороньки" Осередку СУМА в Ню Йорку, буде рецитація, сольоспів і т. ін.

І. Кравчук

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА
бл. п.
ІВАНА ВОНСУЛЯ
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
З ПАНАХИДОЮ
в НЕДІЛЮ, 15-го ЧЕРВНЯ 1975 р., о год. 12-ій
в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ при Клінтер вул., ДЕТРОЙТ, Міч.
У ВІВТОРОК, 17-го ЧЕРВНЯ 1975 р.
в день смерти
буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
о годині 7:30 рано.
Приятелів і Знайомих просимо в ці дні згадати Покійного в своїх молитвах.
Дружина НАТАЛІЯ
і син ЮРІЙ з Дружиною

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

У 16-ТУ РІЧНИЦЮ З ДНЯ СМЕРТИ
Михайла Олексійовича
ВЕТУХОВА
Першого Президента Української Вільної Академії Наук у США
буде відправлена
ПАНАХИДА
НА МОГИЛІ ПОКІЙНОГО
НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ
(в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.),
в суботу, 14 червня 1975 р.
після Служби Божої, о 12:30 год. дня
Просимо вшанувати св. пам'ять Покійного.
УПРАВА АКАДЕМІЇ

17-го червня 1975 року припадає річниця, як після довгої і тяжкої недуги, на 78-му році життя і 54-му році подружжя — відійшла у Вічність
моя Вірна і Незабутня ДРУЖИНА-ДРУГ
св. п.
Олександра Миколаївна
Чалищева з роду Макаренко
14-го ЧЕРВНЯ 1975 р., на Українському Православному Цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.,
о 1-ій год. по пол. відбудеться
ПАНАХИДА
ЗА НЕБІЖЧИЦЮ та ПОСВЯЧЕННЯ
ПАМ'ЯТНИКА-ХРЕСТА
НА МОГИЛІ
•
22-го ЧЕРВНЯ 1975 р. в СВЯТО-ПОКРОВСЬКІЙ ЦЕРКВІ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ
(12th Street, Oaklane Avenue)
о 12-ій год. дня відправиться
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
З ПАНАХИДОЮ

Дорогі Друзі, від всієї душі і наболілого серця, прошу Ваших молитов за Небіжчицю.

Це буде великою полегшою в моїй невіджалуваній втраті.

Все засмучений СЕМЕН ЧАЛИЩЕВ

На прославу ген. Романа Шухевича-Чупринки, в році Нескореної Української Жінки і 50-річчя СВУ-СУМ
XXVI ЗУСТРІЧ-ЗДВИГ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ І АМЕРИКИ
14 і 15-го червня 1975 р. в Торонті. Площа: Канадська Національна Виставa

БІЛЯ 7 ТИСЯЧ ГЛЯДАЧІВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ди зустрічалися з давніми знайомими, провадили приємні розмови, прогулювалися серед зелених алей прекрасно обладнаного й удекорованого Гарден Стейтс Артс Центру, розташованого на пагорбах серед недалеких лісів і гаїв. Тисячні маси народу відпочивали на лавках, на сходах та на травниках, — і до найбільш віддалених від площі пополудневих виступів доносили пісні й музику радіоголосники, і люди оплескували виступи талановитої молоді навіть тоді, коли здалеку не бачили виконавців. Всюди панував зразковий лад, чистота, лунала українська мова, при чому старші зауважували, що діти й молодь „і поводились інакше, і по-українському більше говорили", як сказав 80-літній дідусь, який прибув з далекої Міннесоти на Фестиваль.

З ранніх годин на площі активно діяла молодь — представники різних комітетів і груп оборони Валентина Мороза та його однодумців, переслідуваних окупаційною Москвою. Сотні людей підписували протестаційні листи, купували жетони, різні видання праць Нескорених українською і в перекладі на англійську мову. Люди купували також наліпки-тризуби, написи „Україна" та наклеювали їх на авта, а на грудях у багатьох були жетони в англомовним написом: „Я гордий бути українцем".

Перед 8. год. вечора живі людські хвилі почали заливати безмежні сходи й місця в колосальному амфітеатрі, щоб побачити другу частину фестивалю — на сцені мистецький монтаж, підготований маестром Володимиром Колесником — та Оксаною Соболтою, яка перекладала на англійську мову віршовані тексти супроводу до монтажу, написані Леонідом Полтавою, які читали в супроводі симфонічної музики в перервах між окремими точками Ольга Кириченко-Шуган та Юрій Денисенко. Між глядачами були: репрезентантка губернатора стейту Ню Джерзі Бернарезена директорка стейтової льотерії Беатрісія Тилюткі, мейори міст — Кеннет Гібсон з дружиною, Нюарк, Н. Дж., Роберт Міллер — Ірвінґтону, Роберт Кресмір — Мейплвуд, Н. Дж., та ін. видатні особистості політично-громадського і культурного світу.

Другу, вечірню частину Українського Фестивалю започаткував привітом Сальваторе Бонтемпо, голова Комісії Ню Джерзі Гайвей Авторіті. По виконанні американського і українського гимнів, під спів мас народу, зарокотала симфонічна оркестра із стрічкового запису, залунали слова дикторів і розпочалися картини з життя українського народу в минулому, сучасному та сподівано недалекому, вже вільному майбутньому. Один за одним виступали окремі мистці й ансамблі, сердечно оплескувані глядачами, як репрезентанти дійсно вільної, української, високомистецької культури. У цій програмі взяли участь: оперові солісти-зірки Ганна Колесник, Марта Кокольська, Андрій Добрянський, славетні скрипалі Дана і Юрій Мазуркевичі, які нещодавно вибрали свободу, балетна Школа видатної балерини і хореографа Роми Прийми - Богачевської з показом надзвичайно оригінального задуманого й блискуче виконаного балету про змагання України за своє місце під сонцем „Танок віри"; хор „Кобзар" в його жіночій частині, під диригуванням д-ра Антона Рудницького, який виконав уривок із опери „Анна Ярославна" з участю Марти Кокольської та солістки Євгенії Василенко; могутні хори з братньої Канади — „Прометей", „Діброва" і велика духова оркестра, всі під керівництвом мгр Василя Кардаша, разом понад 150 осіб; Танцювальний Ансамбль під мистецьким кер. Петра Марунчака, між ін., з цікаво відтвореною сценою заручин і весільних танців; квартет „Сини степів" із Монтреалю, який приграває до танків та виконав кілька своїх точок. Андрій Добрянський виступав як соліст із хором „Прометей" та дуеті з солісткою Ганною Колесник із „Запорожця за Дунаєм", крім власних точок, у тому зворушливої арії Тараса Шевченка на засланні, з однойменної опери Г. Майбороди, а Ганна Колесник заблищала в арії з опери „Син - ривал" Д. Бортнянського та ін. точках. Понад заповіджені точки грали наддаток п-во Мазуркевичі, скрипалі-віртуози. Солістами при хорах, крім вище названих, виступали: Богдан Темнюк і Віктор Савелій в чоловічому хорі „Прометей", Данило Перович у хорі „Діброва". Солістам і хорам акомпаніювали: Надя Брихун, Роксоляна Гарасимович, д-р Ігор Соневицький, мгр Роман Стецура; надзвичайно виразні костюми для балету „Танок віри" Роми Прийми - Богачевської запроєктувала мистець Слава Геруляк. У кінці програми хори „Прометей" і „Діброва" в супроводі оркестри СУМ Торонта „Батурин" під диригуванням мгр В. Кардаша виконали могутній твір О. Садовського на слова поета - співця М. Босслава „Вставай, Україно" в аранжуванні мгр В. Кардаша. Головні виконавці були обдаровані квітами.

На жаль, через несподіване зіпсуття механізму якраз напередодні 8-ї г. вечора, не було змоги показувати на велетенському екрані прозірок з історії України та сучасних осягів українців у Америці, що викликало довгі павзи між окремими сценами, зменшило ефективність супровідного дикторського тексту та викликало кілька змін у програмі монтажу. Велике продовження програми, з 2 г. 30 хв. до понад 3 г. 30 хв., себто майже до 12 г. ночі, викликала також мало ефективна допомога працівників на сцені, членів юнії, які не працювали ритмічно при змінах декорацій, заслони, поданні світел тощо.

Учасники Фестивалю одержали друковані програмки англійською мовою, синьо-жовтого кольору, із зверненням С. Бонтемпо від імени спонзора, зверненням голови Комітету інж. М. Чайківського, докладним переліком виконавців усіх програм, інформаційною статтею про українське образотворче мистецтво, розповіддю М. Лисько про українську кулінарію тощо.

Український Фестивальний Комітет очолював і цього року інж. М. Чайківський, ред. З. Снилик відповідав за пресову обслугу, Оксана Соболта за складення програми, А. Кейбіда за розповсюдження квитків (за що кожна українська організація одержувала 1 дол. від проданого квитка на користь даної організації чи установи), за справи бюджету відповідав П. Палюх, за молодечу програму п-на Квітка Семанишин, а листування — Люба Остап'як; К. Смородський займався підготовою мистецької виставки, М. Кольцьо — показом народного мистецтва, Ірена Біленька координувала справами підготови; члени Комітету — Я. Мулик, М. Лисько, Б. Домарацький, Іванка Олесницька, З. Яцикевич.

Без огляду на малі недоліки, програма Другого Фестивалю пройшла на відповідній мистецькій висоті та була черговим святом української культури на вільній Землі Вашінгтона. Не даремно голова Комісії Ню Джерзі Гайвей Авторіті, спонзор етнічних фестивалів, Сальваторе Бонтемпо сказав, що хоча громадян українського походження у стейті Ню Джерзі не найбільше — українські мистці і громада заслужили великою участю в доброму ділі на особливе відзначення, і тому дирекція Ню Джерзі Гайвей Авторіті дає право Українському Комітетові Фестивалю, у співпраці з УККА, провести Третій Український Фестиваль Ню Джерзі в ювілейному 1976 році Американської Держави — впродовж 2 днів, чого ніколи не мали інші етнічні спільноти.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ РІДНОЇ МОВИ, МОЛИТВИ Й ПІСНІ. ПОШЛІТЬ ЇЇ ТУДИ.

СПОРТ

Футболісти столиці України здобули кубок Европи

Базель, Швайцарія 14 травня 1975 року. — Вперше в своїй історії і історії цього спорту в Україні, футболісти столиці України з офіційного клюбу „Динамо" здобули звання першунів і Кубок Европи.

Свої дуже успішні виступи за це велике звання українські футболісти розпочали ще навесні 1974 р. в грах за Кубок СССР, який остаточно здобули і цим відкрили собі шлях до дальших гор з клюбами европейських країн, які здобули Кубки в своїх державах. І так, в дорозі до фіналу, українські футболісти елімінували: ЦСКА „Септемврійсько знамено Софія, Болгарія, „Айнтрахт" Франкфурт на Майні, Зах. Німеччина, „Бурсаспор" Бурса, Туреччина, ПСФ „Айндговен", Голяндія і остаточно футболістів із столиці Мадярщини.

Цей великий фінал відбувся на невтральному стадіоні „Сант Якоб" в Базелі, Швайцарія, на який прибуло понад 30.000 глядачів. Мільйони любителів цього спорту приглядалися цьому фіналові на голубих телевізійних екранах багатьох европейських країн. Згідно з пресовим повідомленнями, українські футболісти вповні панували в цій важливій грі, в якій відзначалися високою технікою, досконалою зіграністю і швидкістю. Майже усі швайцарські, мадярські і інші европейські спортові журналісти, високо оцінили гру українських футболістів, зараховуючи їх до найкращих в Европі. Індивідуально високі оцінки заслужили: Володимир Онищенко, який до речі не зважаючи на контузію взяв участь в грі і здобув в першій половині 2 голі, Олег Блохін, що встановив вислід зустрічі 3:0, Михайло Фоменко, Стефан Решко і Леонід Буряк. Суддювали в цьому фіналі: Дейвідсон, Смит і Ноул усі з Шотляндії. Вручуючи Кубок капітану дружини Вікторові Колотові, президент Европейської спілки футбольних асоціяцій Артемо Франкі, дав таку оцінку українським футболістам „Цей клюб воістину найвищої міжнародної кляси. Давно я не бачив фіналів, де б одна з дружин так переконливо довела свою перевагу над іншим". Подібні оцінки дав ряд фахівців з різних европейських країн, заскочений чудовою фізичною формою українських спортовців, легкістю і невимушеністю в поводженні з м'ячем, різноманітністю тактичних ходів, які вони застосовували в залежности від ігрових ситуацій, вміння переключати темпо гри, диктувати суперникам свої умови. Склад Европейських першунів: Є. Рудаков, В. Трошкін, М. Фоменко, С. Решко, В. Матвієнко, А. Коньков, В. Мунтян, Л. Буряк, В. Веремеєв, В. Онищенко, О. Блохін, В. Зуєв, С. Кузнецев, В. Сомохін, В. Шевченко, О. Дамін, О. Базилевич, О. Петрашевський, І. Жутник - масажист, В. Берковський — лікар дружини. Тепер на адресу футболістів столиці України приходять тисячі листів — привітів і ттелеграм з усіх кутків совєтської імперії, як теж з країн різних континентів, що їх пересилають українці цій найпопулярнішій футбольній дружині в сучасній Україні.

Подав О. Твардовський

Ілона Сочинська-Шиприкевич

Виставка української мисткині з Швайцарії

В неділю 8-го грудня м. р. українці Ню Йорку й околиць мали змогу познайомитися з малярською творчістю Христини Зелінської, що її виставка була влаштована в Літературно-Мистецькому Клюбі.

Христина Зелінська живе і працює у Цюріху в Швайцарії. Здобувши початки професійної освіти в Українській Мистецькій Студії у Филядельфії, вона продовжувала студії в Мурському Коледжі Мистецтва. Пізніше виїхала на дальші студії до Европи і закінчила їх дипломом у Малярській Школі в Базелі.

Нюйоркська виставка відзначалася високою якістю. Картини виконано різними технічними засобами. Частина з них, це — коляжі, деякі — мальовані казеїною, інші ж виконані шовкодруком („сілк-скрінінг"). Приблизно четвертину становили рисунки олівцем. Було також декілька акварель.

Більшість експонатів (крім рисунків) виявляють зосереджену працю над ефектами відділовування фарб. Мисткиня вміло студіює ці ефекти у різних зіставленнях: раз ми бачимо одну фарбу поруч другої, то знов одну фарбу серед інших. Вона використовує невтральний квадрат, який служить їй наче сценою, на якій фарби грають свої ролі. Енергія і рух кольорів — феноменальні, хоч в той же самий час вони — дуже контрольовані й продумані.

Христина Зелінська цікавиться не тільки малярством. Вона має також глибоке знання графічного рисування, яке й з'ясовує факт, чому інколи в неї виступають виразно поліграфічні елементи, друкарські шрифти, частини літер, подеколи тільки натяки на них. Насправді, це саме контрасти між суворими лініями літер і хвилястими формами дозволяють відчути гумор авторки і перспективу.

У серії коляжів п. н. „Стан і гідність" Христина Зелінська використовує повирізувані з журналів кольорові фотографії модельок, як головну частину картини. Сьогоднішня жіноча мода — це щось завжди актуальне. Виведені Зелінською обличчя сучасних жінок в оточенні кольорових форм становлять єдність і вказують на джерело надхнення мисткині і розвиток її думки.

Друга серія коляжів під назвою „Чотири боки куба, теплий — зимний", що в них застосовано ту ж саму методу, не викликають глибшого враження. Вирізані з журналів обличчя не мають активного зв'язку з рештою картини. Замість одноцільного коляжу картина викликає враження механічного накладування одного матеріялу на інший.

Казеїнова техніка Зелінської („Чотири боки куба") впевнена і цікаво розвинена. Треба шкодувати, що ці студії, виконані технікою шовко-друкування, авторці технічно не вдалися. Згадана техніка дуже добра для відтворення кольорів і варто було б побачити більше виконаних нею творів.

Я відвідала виставку тричі. На жаль, глядачів було небагато, а шкода, бож українській громаді було б цікаво й корисно познайомитися ближче з творчістю сучасної талановитої української мисткині.

(„Сучасність")

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА НАСІННИК, членка УНС Відд. 280 в Скрентоні, Па., померла 21 травня 1975 р. на 80-му році життя. Стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку дочки Марію і Анну. Похорон відбувся 24 травня 1975 р. на цвинтарі св. Михаїла в Скрентоні, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Рубльовський, секр.

ІВАН ГОЛОВАТИЙ, член УНС Відд. 387 Т-ва Любов в Віллімантік, Конн., помер 16 травня 1975 р. на 51-му році життя. Нар. в 1923 р. в Уласін, Україна, став членом УНС в 1957 році. Полишив в смутку дружину Ліну, двох синів, Николая і Романа, дочку Христину, брата та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 19 травня 1975 р. на цвинтарі св. Йосифа в Віндгам, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Олійник, секр.

МИКОЛА ГОЦІЙ, член УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гамтрамк, Міч., помер 9 травня 1975 р. на 69-році життя. Нар. в 1907 р. в Добросин, Жовква, Україна, став членом УНС в 1948 р. Полишив в смутку дружину Марію, Івана і Анну Бартків, ближчу і дальшу родину в Европі і в Україні. Похорон відбувся 13 травня 1975 р. на цвинтарі Мт. Олівет, Детройт, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Татарський, секр.

ТЕОДОР ВАРАН, член УНС Відд. 146 Т-ва ім. І. Франка в Детройті, Міч., помер 29 березня 1975 р. на 83-му р. життя. Нар. в 1892 р. в Заболотивці, пов. Жидачів, Україна, став членом УНС в 1934 р. Полишив в смутку дружину Катерину, братанку Марію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 29 березня 1975 р. на цвинтарі Вудлави, в Детройті, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Г. Корбяк, секр.

ЮСТИНА ШАНДРОВСЬКА, членка УНС Відд. 290 С-ва Неп. Зач. Преч. Діви Марії в Балтімор, Мд., померла в травні 1975 р. Нар. в 1883 р. в селі Сапова, Україна, стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку чотирох синів Івана, Йосипа, Павла і Петра, вісім внуків та десять правнуків. Похорон відбувся 23 травня 1975 р. на цвинтарі св. Хреста в Балтімор, Мд.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Іванюк, секр.

МАРІЯ ВЕРЕС, членка УНС Відд. 432 Т-ва ім. Т. Шевченка в Торонто, Онт., померла 4 січня 1975 р. на 67-му р. життя. Нар. в 1907 р. в Ляшках Долішніх, повіт Бібрка, Україна. Полишила в смутку чоловіка Йосипа, дочку Ольгу, двох братів Данила і Михайла та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 8 січня 1975 р. на цвинтарі Проспект в Торонті, Онт.
Вічна Їй Пам'ять!
Б. Зорич, секр.

ПАВЛІНА ЗАЗУЛЯ, членка УНС Відд. 321 Б-ва свв. Петра і Павла в Фенiксвіл, Па., померла 23 травня 1975 р. на 82-му р. життя. Нар. в 1893 р. в Україні. Полишила в смутку сина Григорія. Похорон відбувся на українському католицькому цвинтарі в Фенiксвіл, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Д. Чук, секр.

ЕМІЛІЯ ДЗІКОВИЧ, членка УНС Відд. 114 Б-ва св. Володимира в Чікаґо, Ілл., померла 22 травня 1975 р. на 75-му р. життя. Нар. в 1901 р. в Болотнім, Україна, стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку мужа Леоніда, двох синів Михайла і Василя, дочку Настю, брата Григорія, 10 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 24 травня 1975 р. на цвинтарі Елмвуд, в Рівер Ґров, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Бережна, секр.

АЛЕКСАНДЕР ЕВАСКО, член УНС Відд. 368 Т-ва ім. М. Лисенка в Маямі, Флар., помер 14 січня 1975 р. на 82-му р. життя. Нар. в 1893 р. в Судовій Вишні, Україна, став членом УНС в 1939 р. Полишив в смутку доньку Славу з чоловіком Стенлі та три внучки. Похорон відбувся на цвинтарі Кмін оф Гевен в Гілсайд, Флар.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Подубинський, секр.

АЛЕКСАНДЕР ГНАТЮК, член УНС Відд. 368 Т-ва ім. М. Лисенка в Маямі, Фларида, помер на 9 травня 1975 р. на 57-му р. ж. Нар. в 1918 р. в Дермані, Україна, став членом УНС в 1959 р. Полишив в смутку дружину Віру, дочку Натальку і сина Петра. Похований на укр. правосл. цвинтарі в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Подубинський, секр.

АННА ПЕТРІВ СТРАЙКЕР, членка УНС Відд. 367 Т-ва Запорозька Січ, Рочестер, Н.Й., померла 5 травня ц. р. Нар. в Рочестері, Н. Й. Полишила в смутку мужа Роберта, батька Михайла, Теодора, Сендру, Дебра, Ан, Ричарда, Василя, Параску і двох внуків. Похорон відбувся 9 травня 1975 р. на цвинтарі в Скотсвіл, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Попович, секр.

МАРІЯ КРИСА, членка УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., померла 6 квітня 1975 р. на 60-му р. ж. Нар. в Березові, Україна, стала членкою УНС в 1953 і 1961 рр. Полишила в смутку мужа Теодора, брата Михайла та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 9 квітня 1975 р. на цвинтарі св. Миколая в Лейден Товншіп, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Семків, секр.

ПАВЛО ГНИДОВИЧ, член УНС Відд. 325 Т-ва Запорозька Січ, Бруклин, Н. Й., помер 12 квітня 1975 р. на 56-му р. ж. Нар. в 1919 р. в Скрентоні, Па., став членом УНС в 1960 р. Полишив в смутку 2 синів Джін Теодор і Гери Тимотей. Похорон відбувся 16 квітня 1975 р. на цвинтарі св. Марії в Факс Чейсі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Чупа, секр.

АНДРІЙ ДАЦНЯК, член УНС Відд. 253 Т-ва ім. І. Франка в Луддлов, Масс., помер 16 квітня 1975 р. на 81-му р. ж. Нар. в 1894 р. в Зах. Україні, став членом УНС в 1939 р. Полишив в смутку дочку Анну і п'ять внуків. Похорон відбувся 19 квітня 1975 р. на цвинтарі в Луддлов, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Фіцик, секр.

МАРТА КАТРИНЮК, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 27 квітня 1975 р. на 83-му р. ж. Нар. в 1893 р. в селі Пегенія, Зах. Україна, стала членкою УНС в 1941 р. Полишила в смутку сина Івана, дочку Марію, 5 внуків, правнука і братів в краю. Похорон відбувся 30 квітня 1975 р. на цвинтарі Калварія в Вудсайд, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

МАРІЯ ГЕЛЕНА ГАЛИЦЬКИЙ, членка УНС Відд. 98 Б-ва св. Володимира в Шенандо, Па., померла 26 лютого 1975 р. на 85-му р. ж. Нар. в 1889 р., стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку 3-ох синів Михайла, Івана, Антонія, 3 доньки Марію, Анну і Бетсі, 11 внуків та 18 правнуків. Похорон відбувся 1 березня 1975 р. на цвинтарі св. Стефана в Шенандо, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
О. Дудiш, секр.

МАРІЯ ГИРЯК, членка УНС Відд. 236 Т-ва Вільні Козаки в Сайре, Па., померла 3 лютого 1975 р. на 82-му р. ж. Нар. в 1893 р. в Сайре, Па., стала членкою УНС в 1924 р. Полишила в смутку з доньки Юлію, Олену, Бетті, 2-ох синів Лева і Івана, 3 сестри Розу, Катерину, Еву, 2-ох братів Василя, Семена, 16 внуків і 12 правнуків та велику дальшу родину. Похорон відбувся 7-го лютого 1975 р. на Українському Католицькому цвинтарі в Атенс Товншіп.
Вічна Їй Пам'ять!
М. І. Скерпон, секр.

ГЕЛЕН К. КОСС, членка УНС Відд. 481 Т-ва ім. І. Франка в Карнегі, Па., померла 22 березня на 85-му році життя. Нар. в 1881 р. в Україні, стала членкою УНС в 1926 р. Полишила в смутку дві доньки Гелену, Катерину з родиною та сина Миколу з дружиною. Похорон відбувся 25 березня 1975 р. на цвинтарі св. Тройці в Карнегі, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Сивий, секр.

ГАЛИНА ЗАХАРКІВ, членка УНСоюзу Відд. 327 Т-ва Запорізька Січ в Гемпстеті, Н. Й., померла 3 квітня 1975 р. на 75-му р. життя. Нар. в 1901 р. в Долині Зах. Україна, стала членкою УНС 1949 р. Полишила в смутку сестри Стефанію, Фелькер, Юлію Ховайло з мужом, брата Володимира, ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 5 квітня на укр. православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
А. Копистянський, секр.

СУЗІ МАГОМЕТА, членка УНС Відд. 182 Українська Січ в Кліфтоні, Н. Дж., померла 17 квітня 1975 р. на 87-му р. життя. Нар. в 1888 р., стала членкою УНС в 1919 р. Полишила в смутку доньку Гелену. Похорон відбувся 19 квітня 1975 р. на цвинтарі св. Антонія в Нануєт, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Г. Клименко, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 14-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7 веч., в приміщенні УНДому в Ірвінґтоні. Проситься членів вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 270 Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. На зборах будуть важні відділові справи. Чл. вкладки можна посилати поштою на адресу фін. секр. S. Ostrowsky, 29 Lexington Ave., Jersey City, N.J. 07304. — Управа.

НЕДІЛЯ, 15-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Піврічні збори Т-ва ім. В. Хмельницького 158 Відд. о год. 4 по пол. в залі УНДому при 216 Гренд вул. На порядку: піврічний звіт з діяльности Т-ва. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — П. Польний, предс., М. Кіт, рек. секр.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збо- Т-ва ім. М. Грушевського 219 Відд. в Укр. Правосл. Церкві, Ірвінґтон Аве., Мейпелвуд, Н. Дж., о год. 11:30 рано. Проситься чл. прибути. — Марія Юров, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7312. Тарзан лікує пігмея

Коли тварина вже згинула, то мавпо-чоловік звернув свою увагу на маленьку постать, яка лежала поблизу...

Тарзан прочистив його рани старанно підібраними листками!

Чи ти почуваєшся краще? Так! Але ти не повинен був рятувати цієї нужденної істоти...

...Ти врятував життя людині, яка старалась вбити тебе отруйною стрілою!